

Ἡ ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Ἐγκλημμένον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας — Ἐγκύκλιος ἀρ. 30, ἀπὸ 11 Ἀπριλίου 1932 —
ὡς ἐλευθερὸν ἀνάγνωσμα δι' ὅλα ἐν γένει τὰ Σχολεῖα τῆς Μέσης καὶ Στοιχειώδους Ἐκπαιδεύσεως.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ

ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ: Ἐτησίᾳ δραχμὲς 100, Ἐξέ-
μνην δραχ. 55, Τρίμηνν δραχ. 30.

ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ: Ἐτησίᾳ φράγκα γαλλικὰ 60,
ἔξμηνν 35 καὶ τρίμηνν 20.

ΑΜΕΡΙΚΗΣ: Ἐτησίᾳ δολλάρια 4, ἔξμηνν 2
καὶ τρίμηνν 1.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΑΡΥΘΗ ΤΩ 1879

ΙΑΡΥΤΗΣ - ΕΒΘΟΤΗΣ - ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

Ο ΤΟΜΟΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

Ἀρχίζει τὴν 1ην Δεκεμβρίου, ἀλλ' εἰ αὐθρο-
μὰ ἀρχίζουν τὴν 1ην οὐοῦδηστος μηνός.

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ἈΘΗΝΑΙΣ

Ὁδὸς Εὐραπίδου ἀριθ. 42, παρὰ τὸ Βαρβάκειον.

Περίοδος Β'. — Τόμος 40ὸς

Ἀθήναι 25 Μαρτίου 1933

Ἔτος 55ον. — Ἀριθ. 17

ΕΠΙΓΡΑΜΜΑ ΣΤΗΝ 25ῃ ΜΑΡΤΙΟΥ

Ἡ πρώτη δίνει ἓνα Χριστὸ, ἡ δευτέρα μὴ Ἑλλάδα,
Χαρὰ στοὺς νιὸς ποὺ θὰ γυυθῶν τῆς τρίτης τῆ γλυκάδα.

† Ι. Γ. ΤΣΑΚΑΣΙΑΝΟΣ

Ο ΜΑΓΟΣ ΤΩΝ ΦΙΔΙΩΝ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ὑπὸ ΛΕΟΝ ΛΑΜΒΡΥ

— Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενο —

— ΤΙ! ΤΙ!

— Ἄκουσα μὲ προσοχὴ τὰ λόγια
τοῦ, ἐνόσω μιλοῦσε στὸ πουλί. Τοῦ
ἔλεγε: «Ἐσὺ εἶσαι, μικρὲ μου
Μπιμπί, ποὺ μοῦ ἐκλεβες τὰ κ' οὐξ
δταν ἦσουν μικρὸ παιδάκι. Γι' αὐ-
τὸ καὶ ὁ θεὸς Βράχμα δταν πέθα-
νες σὲ μεταμόρφωσε σὲ κόρακα.
Μὰ ἐγὼ σὲ γνώρισα ἀμέσως δταν
σὲ εἶδα νὰ ἐρχεσαι πάλι καὶ νὰ μοῦ
κλέβης τὰ γλυκά. Γι' αὐτὸ σ' ἔ-
φερα ἐδῶ, γιὰ νὰ μπορῶ νὰ σὲ βλέ-
πω κάθε μέρα».

— Γιὰ ὄνομα τοῦ Θεοῦ, τί εἶναι
αὐτά; ἀπόρησε ἡ Μαίρη. Δὲν κα-
ταλαβαίνω τίποτε.

— Μὰ δὲν τὸ ξέρεις πὼς ἐμεῖς
πιστεύουμε, ὅτι κάθε ἄνθρωπος δ-
ταν πεθάνει μετεμψυχώνεται σ' ἓνα
ζῷο, ἀνάλογα μὲ τὰ ἐλαττώματα
καὶ μὲ τὰ προτερήματά του; Ἄν
εἶναι κλέφτης, σὺν τὸν ἀνεψιὸ τοῦ
πολεμιστῆ, θὰ γίνῃ κοράκι ἢ κα-
ρακάξα. Ἄν εἶναι ἀγαθός, θὰ γίνῃ
περιστέρι. Ἄν εἶναι αἰμοδόρος, θὰ
γίνῃ τίγρις, ἂν εἶναι πεισματάρης
θὰ γίνῃ γαϊδούρι. Γι' αὐτὸ ἐμεῖς
οἱ Ἰνδοὶ ἀγαποῦμε τόσο πολὺ τὰ
ζῷα καὶ δὲν τὰ πειράζουμε ποτέ.
Γιατὶ μέσ' σ' αὐτὰ βρίσκονται οἱ
ψυχὲς τῶν πατεράδων μας.

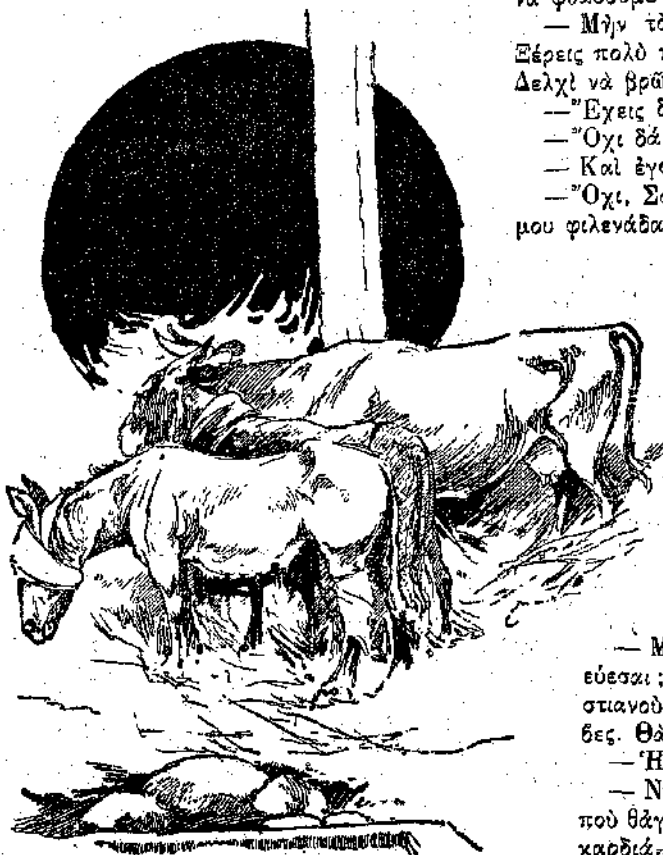
Ἡ Μαίρη κοίταξε μὲ ἀπορία
τὸν Κεσάμπ, ἀλλὰ δὲν εἶπε τίποτε.

— Οἱ ἄνθρωποι αὐτοὶ δὲν ξέ-
ρουν ἀκόμη τὸν ἀληθινὸ Θεό, σέ-
φθηκε. Εἶναι ἁμαρτία νὰ ζῆ ἢ
ψυχὴ τους μέσα στὸ σκοτάδι.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Σ'

Πηλοιάζοντας στὸ τέρμα

Δὲν εἶχαν πιά νὰ σταματήσουν
πουθενὰ ἄλλοῦ. Ἀπὸ τὸ Τζεῦποῦρ

«Ἀνάμεσα σ' αὐτὰ ἦσαν καὶ γέρινα γαϊδούρια...»
(Σελ. 182, στ. β'.)

ὁ δρόμος τοῦ τραβοῦσε ὀλίγη, χωρὶς
διακοπὴ ὡς τὸ Δελχί.

— Σὲ μιά βδομάδα θὰ ἔχουμε φθά-
σει, ἂν δὲν μᾶς τύχῃ ἐντωμεταξὺ κα-
νένα ἀπρόοπτο ἐμπόδιο, εἶπε ὁ Κε-
σάμπ, ποὺ βγαίνοντας ἀπὸ τὴν πόλη
εἶχε πάρει γιὰ πρώτη φορὰ ἀπὸ τὴν
ἀρχὴ τοῦ ταξιδιοῦ τους, ἀνατολικὴ
διεύθυνση.

— Ἐνα μῆνα μοναχὰ βρισκόμαστε
μαζί, εἶπε ἡ Σότζια στὴ Μαίρη, καὶ
ὅμως μοῦ φαίνεται σὰν νὰ σὲ γνώ-
ριζα πάντοτε.

— Καλὴ μοῦ Σότζια!

— Τί ἀτυχία ποὺ κοντεύουμε
νὰ φθάσουμε στὸ Δελχί!

— Μὴν τὸ λές αὐτό, Σότζια!
Ξέρεις πολὺ καλά, ὅτι ἐλπίζω στὸ
Δελχί νὰ βρῶ τοὺς γονεῖς μου.

— Ἐγὼ εἶμαι δικίω, εἶμαι κακιά.

— Ὅχι δά!

— Καὶ ἐγώ; ἄστρια.

— Ὅχι, Σότζια, εἶσαι ἢ καλὴ
μου φιλενάδα.

— Μιά φιλενε-
νάδα ποὺ ἀπὸ φό-
βο μὴν σὲ χάσῃ,
γίνεται σκληρὴ μα-
ζὶ σου.

— Σοῦ τὸ ὑπο-
σχέθηκα πὼς δὲν
θὰ χωριστοῦμε.

— Ἐσὺ μοῦ τὸ
ὑποσχέθηκες, εἶναι
ἀλήθεια, μὰ οἱ γο-
νεῖς σου θὰ δεχθῶν
ποτέ μιά σκλάβα
στὸ σπίτι τους;

— Μιά σκλάβα; Ἄσται-
εὔεσαι; Σὲ μᾶς τοὺς χρι-
στιανούς δὲν ὑπάρχουν σκλά-
βες. Θὰ εἶσαι ἡ ἀδερφή μου.

— Ἡ ἀδερφή σου;

— Ναι, ἡ ἀδερφοῦλα μου
ποὺ θάγαπῶ μ' ὅλη μου τὴν
καρδιά.

— Ὁ Μαίρη, τί εἶναι αὐ-
τὰ ποὺ λές. Φοδᾶμαι πὼς

για να μ' ευχαριστήσης μού υπόσχουσαι πράγματα που δεν θα μπορέσης να εκπέσεις.

— Μά γιατί;
— Γιατί ο πατέρας σου...
— Θα κάνη δ, τι τον παρακαλέσω εγώ.

— Και η μητέρα σου;
— Θα είναι τόσο ευτυχισμένη που θα μέ έχει ξαναβρεί, ώστε δεν θα θελήση να μου άρνηθη τίποτε.

Η Σότζια έμεινε σκεπτική για λίγα λεπτά.

— Τι ώραίο θα είναι, είπε στο τέλος, να έχη κανείς ένα πατέρα και μια μητέρα που να τον αγαπούν! Εγώ δεν γνώρισα ποτέ μου αυτή την ευτυχία.

— Θα την γνωρίσης τώρα. Στο υπόσχομαι, είπε η Μαίρη βαθειά συγκινημένη.

Ενώσω τα δυο κορίτσια συζητούσαν, ο Κεσάμπ είχε κατέβει από το άμαξι για να ξεμουδιάσουν λιγάκι τα πόδια του. Περπατούσε στο πλευρό του Καραλά και σύμφωνα με την συνήθειά του του κουβέντιαζε.

— Όλα πάνε φίνα, Καραλά, του έλεγε. Ταξιδέψαμε σχεδόν τις μισές Ινδίες, από την μια άκρη ως την άλλη κι' εσύ ούτε μια φορά δεν μάς τά χάλασες. Μά την αλήθεια είσαι ένα άλογο που άξιζει. Τώρα, κοιτάς να τελειώση το ταξίδι μας κι' εσύ θα φαντάζεσαι βέβαια πως εγώ θα σε αφήσω, γι' αυτό μου είσαι λυπημένο. Μά κάνεις λάθος. Αλήθεια, γερο-Καραλά μου, κάνεις λάθος. Καλύτερα έχω να πεθάνω, παρά να σε αφήσω έσένα, καταλαβαίνεις;

Γιά να πούμε την αλήθεια, ο Καραλά δεν ήταν καθόλου λυπημένος ούτε έβασε κανένα, κακό με το νού του. Μά ο Κεσάμπ είχε την πεποίθηση πως το άλογό του σκεπτόταν σαν άνθρωπος, κι' επειδή ο Καραλά δεν μπορούσε να του άπαντήση, γι' αυτό άπαντούσε αυτός ο ίδιος για λογαριασμό του.

— Όχι, λοιπόν, δεν θα σ' αφήσω! συνέχισε ο Κεσάμπ ζωηρότερα. Και γι' αυτό θα κρατήσω το παλιό μου επάγγελμα. Οι δυο μας μαζί θα γυρίζουμε άδιάκοπα από χωριά σε χωριά κι' από πόλη σε πόλη, χωρίς να στεκόμαστε πουθενά. Μά τί πειράζει! Άμα έχω ένα καλό σύντροφο σαν και σένα!

Έξαφνα ο Κεσάμπ έκοψε απότομα τόν μονόλογό του, έβαλε το δεξί του χέρι πάνω από τα μάτια του και

κοίταζε γύρω του γύρω του με προσοχή

— Τι συμβαίνει; Τι βλέπεις; ρώτησε η Μαίρη με αγωνία.

— Δεν βλέπω τίποτε, έκανε η Σότζια που έβγαλε κι' αυτή το κεφάλι της έξω απ' την τέντα.

— Όχι, τίποτε, άπάντησε κι' ο Κεσάμπ σαν ήχώ, μά όσο νάναι πάντα πρέπει κανείς να φοβάται.

— Τι θέλεις να πής;

— Βρισκόμαστε κοντά στις έπαρχίες των Σιχ, άπάντησε ο Κεσάμπ, και δεν είναι σπάνιο να ιδη κανείς

«Ο πολεμιστής μιλούσε στον κόρακα» (Σελ. 18, στ. γ')

καμπόσους από τους πολεμιστές αυτούς να κατεβαίνουν ως εδώ. Είναι γενναίοι και σεβαστοί άνθρωποι αυτοί οι πολεμιστές. Μά ωστόσο θα προτιμούσα να μην τους συναντήσω.

— Κι' εγώ επίσης, συμφώνησε η Μαίρη.

Ο Κεσάμπ ήσυχασμένος ύστερα από την επιβεώρηση που έκανε, ανέβηκε πάλι στο άμαξι και πήρε στο χέρι του τα γκέμια.

Οι νύχτες περνούσαν ήσυχες, από τότε που το άμαξι σκεπάστηκε με μια καινούργια και στερεά τέντα αντί για εκείνη που τους είχε άρπάξει ο άνεμος. Ωστόσο καμιά φορά η Μαίρη πεταγόταν στον ύπνο της τρομαγμέ-

νη, και μια φοικτή αγωνία της έσφιγγε την καρδιά: Θα ξανάβρισκε άραγε τους γονείς της; Θα βρισκόταν στο Δελχί; Από τόν Κεσάμπ είχε μάθει ότι ο πατέρας της είχε όρσει πως θα συναντιόνταν μαζί του σ' αυτή την πόλη. Ήξερε ακόμη, ότι πριν από την εξαφάνισή της, ο κύριος Οδύλλων είχε σκοπό νανοίξη στο Δελχί ένα μεγάλο ευρωπαϊκό κατάστημα, μά συλλογίζόταν, και με το δικό της, αν από τότε ο πατέρας της δεν είχε αλλάξει γνώμη.

Συχνά πάλι έβασε στο νού της την θλίψη που θα είχε αισθανθεί η μητέρα της με την εξαφάνισή της. Και ρωτιόταν με αγωνία: Πώς θα είχε υποφέρει αυτόν τόν χωρισμό; Μην είχε άρρωστήσει, μην είχε — ω Θεέ μου — πεθάνει; Στη σκέψη αυτή η καρδιά της Μαίρης κόντευε να σπάση από τόν πόνο. Εσοπούσε σε ήρήνους και μονάχα τα χάρδια και τα παρηγορητικά λόγια της Σότζιας κατόρθωναν να την ήσυχάσουν λιγάκι.

Έτσι περνούσαν οι ήμέρες και οι νύκτες.

Ο Καραλά προχωρούσε πάντα με το ήσυχο και κανονικό του βήμα και η άπόσταση που χώριζε τους ταξιδιώτες μας απ' την πρωτεύουσα τών Ινδιών γινόταν όλοένα και μικρότερη.

Ένα πρωί επιτέλους, αφού είχαν περπατήσει κιάλας δυο ώρες, στο βάθος του όρίζοντα διέκριναν τα τείχη και τους πύργους μιας πολιτείας.

— Το Δελχί!... φώναξε ο Κεσάμπ, τεντώνοντας το χέρι του.

— Το Δελχί! είπε και η Σότζια.

Η Μαίρη δάγκασε τα χείλη της για να μην φωνάξη.

Έπρεπε να χαιρέται ή να λυπάται; Τι την περίμενε σ' αυτή τη πόλη; Η άμφιβολία και η άνυπομονησία άλληλοσυγκρούονταν μέσα της και η καρδούλα της άρχισε να χτυπά ή τόσο που νόμιζε ότι θα σπάση.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΖ' Δελχί!

Από τότε που το Δελχί έγινε η πρωτεύουσα τών Ινδιών, η πρόδοός του είναι καταπληκτική. Άλλοτε χάρη στην άπόμερη θέση του χρησίμευε για καταφύγιο στους ληστές και στους άλητες· σήμερα έχει γίνει μια ώραία πολιτεία, όπου έχει το άνακτορό του ο αντιβασιλεύς, κι' όπου βρίσκονται έγκαιεστημένες έλες οι

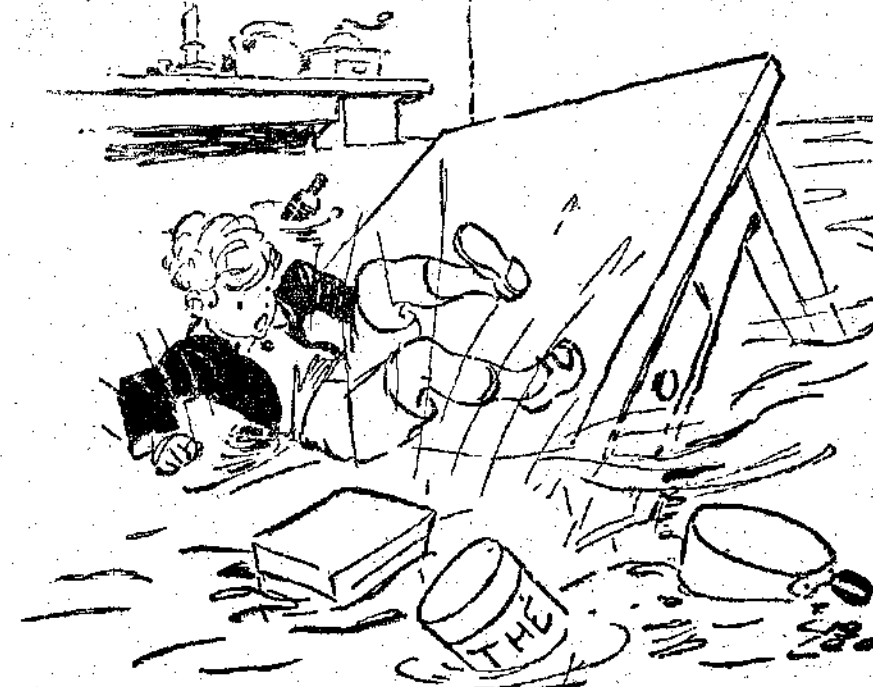
Ο ΔΙΚΟΥΔΑΚΗΣ

[ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑΚΙ ΓΙΑ ΜΙΚΡΑ ΠΑΙΔΙΑ]

ΙΖ'

Άδιόρθωτος τέλος πάντων ο Δικουδάκης μας! Μια μέρα, που η θρηστέρα είχε πάει να ιδη την άρρωστη άδερφή της, η γιαγιά είχε βίσει στο σαλόκι, κι' ο παππούς εργαζόταν στο περιβόλι, ο Πετράκης βόηκε την ευκαιρία και μπήκε κρυφά στην κουζίνα να βοη καμμά λιχουδιά. Πόσον καιρό το επιθυμούσε αυτό! Άνοιξε συρτάρι και ντουλάπια, έφαγε παντού, έφαγε άπ' ό,τι γλυκό βόηκε — ζάχαρη, μέλι, σιρόπι, μαρμελάτα — και δίωασε. Πήρε τότε ένα ποτήρι και πήγε στη βουση να το γεμίση και να πιη. Άλλά όταν έκαμε να κλείση την κάνουλα, η στρόφιγγα δέ γύριζε: είχε σφηνώσει. Του κάκου πολέμησε, άγωνίστηκε, ίδρωσε ο Πετράκης: Η βουση έμεινε άνοιχτή και το νερό χυνόταν άδιάκοπα!

Φοβήθηκε να φωνάξη βοήθεια, μη τόν μαλλώσουν. Τό νερό έφτανε τώρα ως τα γόνατά του. Για να σωθη, ανέβηκε στο τραπέζι. Μά και το τραπέζι δεν στεκόταν καλά μέσα σ' έκεινο το ποτάμι. Μια στιγμή έγειρε κι' ο Πετράκης

άρχες. Το εμπόριό της άκμάζει και ο κύριος Οδύλλων, όταν άποφάσισε νανοίξη στο Δελχί ένα μεγάλο εμπορικό κατάστημα, είχε μά λάμπρη ιδέα που θα τόν οδηγούσε στον πλούτο.

Ο Κεσάμπ μπήκε στην πόλη τραβώντας τόν Καραλά από το χαλινό. Οι ρόδες του άμαξιού, ξεβιδωμένες από το μεγάλο ταξίδι, έτριζαν άπελοιστικά, μά κανέναν δεν έδινε προσοχή. Στους δρόμους τών Ινδιών πόλεων βλέπει κανείς κάθε λογής ανθρώπους και κάθε είδους υποζύγια και τροχοφόρα.

— Πού θα πάμε; ρώτησε ο Κεσάμπ, που φαινόταν να βρίσκεται σε μεγάλη άμηχανία.

— Στο παλάτι του αντιβασιλέως, είπε η Μαίρη άποφασιστικά.

(Ακολουθεί)

ΔΕΝΤΡΑΚΙ

Δεντράκι που περπάναυ ήσυχόσουν, Πόσα όνειρα δεν έπλεξες τραλλά!... Πειθύμησες ν' άνέβης σ' άψηλά Τα κλάνια σου τα ούράνια ν' άνταμύσσουν...

Του ήλιου οι κάψες για να σε πληγώσουν Μασάνανε τα φύλλα τ' άπαλά Κι' ή θύελλα στη μανία της άμολά Άγριους άγέρες να σε ξεριζώσουν!

Δεντράκι φουντωτό, δεντράκι ώραίο, Δές τώρα τα κλαδιά σου, κοινά έύλα, Και σκύβεις την κορφή σου στο μοιραίο

Σάν άνθρωπος, και τρίζεις — φοικαλέο — Δυο κίτρινα μονάκριβά σου φύλλα Μ' ένα λυγμό που φέρνει άνατριχίλα!

ΠΑΙΔΑΓΟΓΙΚΟΙ ΜΥΘΟΙ

ΤΟ ΠΟΝΤΙΚΑΚΙ

Ένα ποντικάκι περιτριγυρίζει μια φάκα παρά τη συμβουλή της μητέρας του.

— Ναι, ναι, λέει, ξέρω πως είναι μια παγίδα, δεν θα την άγγιξω. Θέλω μόνο να νοιώσω άπ' κοντά την έξαίσια μυρωδιά του λαρδιού.

Άλλά το ποντικάκι προχωρεί λιγο και άγγίζοντας τη φάκα, πιάνεται με το κλείσιμό της.

Καταλαβαίνει τότε, πολύ άργά όμως, ότι δεν άρκει να γνωρίση κανέναν τόν κίνδυνο: Πρέπει άκόμα και ναπομκρηνεται άπ' αυτόν.

(Μετέφραση)

έπεσε στο νερό με την κλάτη. Τότε άρχισε να φωνάξη. Μά το νερό τόν κοικούλωσε, του έκλεισε τó στόμα κι' ο μικρός λιγοθύμησε...

Θα πνιγόταν χωρίς άλλο, αν ο παππούς, στο περιβόλι, δεν έβλεπε έξαφνα ένα ρυάκι να εισορμά από την πόρτα της άδλης: «Μα! είπα με το νού τού' από που έρχεται αυτό το νερό;» Άκολούθησε το ρυάκι κι' έφτασε ως την κουζίνα που τη βόηκε πλημμυρισμένη. «Μα! είπα πάλι, ποιος έξασσε τη βουση άνοιχτή;» Κι' έτρεξε να την κλείση. Άλλά τότε σκόνηαπε σ' έν άψηχο κορμί. «Τ' είν' αυτό;». Σκύβει, τό σηκώνει, και τί να ιδη; Ο Πετράκης! Ο Πετράκης άναίσθητος! Ίσως πνιγμένος!

Πεινιέται έξω, με το παιδί στην άγκαλιά του, και βγάξει τις φωνές: «Βοήθεια! βοήθεια!». Τρέχουν όλοι. Η γιαγιά, οι βίβιτες της, κι' ο θεός Κώστας που μόλις είχ' έρθει στο σπίτι. Αυτός επιτέλους κλείνει τη βουση. Σαπλώνουν χάρμο τόν Πετράκη, τόν τρίζουν. Εύτυχως άναπνέει. Ο θεός τρέχει για γιατρό. Και το παιδί, με τα πολλά, συνέρχεται.

Μά ο καιμένος ο παππούς, από τη μεγάλη του συγκίνηση — είχε βραχεί κιάλας ως τα γόνατα — άρρωσταίνει βαριά. Ο Πετράκης σάθηκε, μά ο παππούς κινδυνεύει.

— Τι κακό! λέει ο Πετράκης, που παρακολουθεί την άρρώστεια του με άγωνία, Άχ, γιαγιά! πως θα μπορούσα να πεθάνω εγώ στη θέση του παππού; Έγώ πρέπει να πεθάνω!

— Σώπα! τού λέει ή γιαγιά συγκινημένη. Αφού μετανοήσ, δέν πρέπει νά πεθάνης. Κι' ό παππούς πάει καλύτερα. Ό Θεός θά μάς λυπηθῆ και θά τόν κάνει καλά.

Πραγματικώς, ύστερ' από λίγες μέρες, ό παππούς βρισκόταν σέ ανάρρωση. Τήν είχε γλυτώσει κι' αυτός. Ό θείος Κώστας όμως είναι πολύ θυμωμένος μέ τόν Πετράκη.

— Δέν υποφέρεται πιά αυτό τό παιδί, λέει. Θά πάθουμε κι' άλλα κακά έξ αιτίας του. Μου φαίνεται πως είναι καιρός νά τόν στείλουμε στην πόλη κι' οι γονείς του ής κάμουν καλά.

Μά ό παππούς, που αγαπούσε πολύ τόν Πετράκη, αντετάχθηκε.

— Όχι, είπε, νά μου τόν αφήσετε έδω. Τόν θέλω!

Κι' ό Πετράκης έμεινε.

(Ακολουθεί)

Η ΚΥΡΑ-ΜΑΡΘΑ

ΑΠΟ ΤΑ ΠΑΡΑΜΥΘΙΑ ΤΟΥ ΕΒΛΑΤ

Η ΜΙΚΡΗ ΡΕΓΓΑ

— Συνέχεια από τό προηγούμενο —

Τότε βγήκαν έξω ανοιχτά στη θάλασσα, κολυμπώντας όσο καλύτερα μπορούσαν. Κι' ήταν τόσο μικρές κι' αδύνατες, που δεν είχαν άκμνη απομακρυνθῆ ένα μίλλι, και πιστευαν κιόλας πως βρισκόταν στη μέση του ώκεανού. Έκει συνάντησαν κι' άλλες ρέγγες, κι' ενώθηκαν μαζί τους.

Ενώσω κολυμπούσαν κι' έτρωγαν ότι έβρισκαν μπροστά τους, όλες έκείνες οι μικρές ρέγγες μεγάλωναν και όσο περνούσε ό καιρός, τόσο περισσότερο έμοιαζαν με άληθινές ρέγγες. Στόμα είχαν κιόλας αποκτήσει ύστερα από δυο-τρεις ήμέρες, αφού βγήκαν απ' τ' αυγό. Έπειτα, τώρα πιά δεν ήταν διάφανες και τό κορμί τους είχε γεμίσει με μικρούτσικα λέπια, που γυαλοκοπούσαν σαν ασήμνια.

Μά κείνα τά δυο ψαράκια, που είχαν μεγαλώσει τό ένα πλάι στ' άλλο, πάνω στην ίδια πέτρα, έμειναν όλον τόν καιρό μαζί.

— Άς πάμε καταπάνω, είπε τό νούμερο 1. Θά ήθελα νά βγω στην επιφάνεια της θάλασσας, εκεί φαίνεται νάσαι πολύ-πολύ ώραια!

Και όλο τό κοπάδι οι ρέγγες κολύπησαν καταπάνω, γύρισαν όμως πάλι στό βυθό, όσο πιο γρήγορα μπορούσαν, γιατί πολύ τις πείραζε τό φώς στα μάτια. Κι' από κείνη τήν ήμέρα δεν ξαναβέβηκαν πιά στην επιφάνεια της θάλασσας, παρά μονάχα τή νύχτα, όταν ήταν σκοτάδι.

— Κατά που πηγαίνουμε επιτέλους; ρώτησε τό νούμερο 2.

— Έγώ πάω πίσω από τό σύννεφο που βλέπω μπροστά μου, μέσα στό νερό, απάντησε τό νούμερο 1. Αυτό είναι τό φαγί μας, καθώς βλέπεις κι' έγώ ως που νά μεγαλώσω, και νά γίνω παχειά και δυνατή, δέ θάχω στό νοῦ μου τίποτ' άλλο, παρά τό φαγί.

Κι' έτσι κολυμπούσαν πίσω απ' τό

και νά ενωθούν ξανά σέ νέα κοπάδια για νάρχισουν πάλι τήν ίδια ζωή.

— Διόλου ώραια δεν είναι αυτή ή ζωή, είπε ή μικρούλα ρέγγα.

— Η ζωή δεν είναι ποτέ καλή, απάντησε ή γριά. Οι μπακαλιάροι κυνηγοῦν τίς ρέγγες, και τά σκυλόψαρα κυνηγοῦν τούς μπακαλιάρους, κι' οι άνθρωποι κυνηγοῦν τά σκυλόψαρα.

— Και ποιός κυνηγάει τούς ανθρώπους; ρώτησε ή μικρή ρέγγα.

— Αυτό δεν τό ξέρω, έκανε ή γριά.

Πολλές φορές μία μικρούλα ρέγγα ρωτάει περισσότερα πράγματα, από όσα θά ήξεραν νά τίς απαντήσουν δέκα γριές. Άλλά μετjne ήσυχη. Κι' οι άνθρωποι θά έχουν κι' αυτοί δίχως άλλο τούς δικούς τους έχθρούς.

— Έτσι προχωρούσαν, κι' όσο περνούσε ό καιρός, τόσο μεγάλωνε τό κοπάδι.

Άλλοτε έβγαίνει έξω στην ανοιχτή θάλασσα κι' έτρωγε κι' έτρωγε άκατάπαντα, απ' τό πλαγκτόν που έμοιαζε με σύννεφο. Άλλοτε έμεινε κοντά στη στεριά, όταν τό σύννεφο τραβιόταν κατά κει.

Σάν περάσε όμως έτσι μιός χρόνος, τότε ή μικρή ρέγγα συλλογίστηκε πως είχε πιά μεγαλώσει αρκετά κι' ότι μπορούσε νά κάνει και κάτι άλλο, παρά νά τρώη μονάχα άδιάκοπα.

— Τό φαί δεν μου κάνει πιά και τόση όρεξη, είπε.

— Αυτό είναι γιατί έχεις πιά χορτάσει, εξήγησε ή γριά. Μου φαίνεται, άλλωστε, πως έφτασες σέ ήλικία για νά γεννήσης ταυγά σου.

— Πού νά πάω νά τά γεννήσω; ρώτησε ή μικρή ρέγγα.

— Στο φιορδ, όπου γεννήθηκαν κι' εσύ ή ίδια, αποκρίθηκε ή γριά. Έγώ έχω πάει ός τώρα πέντε φορές σ' αυτό τό μέρος, κι' έτσι τό ξέρω καλά. Άλλά δεν πηγαίνουμε κατά κει, παρά μονάχα όταν δεν μπορούμε νά κάνουμε άλλοιώς. Είναι ένα πολύ επικίνδυνο ταξίδι, που δεν τό κάνει κανένας για ευχαριστήσή του.

Όσο κολυμπούσαν και κολυμπούσαν. Κι' άξαφτα σηκώθηκε μία φοβερή θαλασσοταραχή.

— Στο βυθό, στό βυθό, κι' έξω ανοιχτά στη θάλασσα, πρόσταξε ή γριά ρέγγα. Μαζευθήτε όλoi γύρω μου. Έγώ είμαι ή δυνατότερη και θά σταθώ μπροστά, οι μεγαλύτερες από σας άς έλθουν από πίσω μου... άς μαζευτούν ή μία κοντά στην άλλη, όσο πιο κοντά μπορούν. Η μία κολητά στην άλλη, πλευρό με πλευρό. Τά κεφάλια σας νάγγίζουσιν στην ουρά της μπροστινής σας. Έτσι θά είμα-

στε σαν ένα μεγάλο ψάρι όλες μαζί, και ή τρικυμία δεν θά μάς σκορπίσει.

Οι ρέγγες έκαναν ό,τι τούς συμβούλεψε ή γριά, κι' δλόκληρο τό κοπάδι ανοιχτήκε στη θάλασσα. Όση ώρα κράτησε ή θύελλα, στέκονταν στα βαθιά, όσο βαθύτερα μπορούσαν. Όταν όμως ήσύχασε ή θάλασσα, κι' ανέβηκαν ξανά στην επιφάνεια, άντικρυσαν μία θεόρατη φάλαινα εξαπλωμένη μ' όλη της τήν ήσυχια μέσα στη μέση του νερού.

Φόβος και τρόμος έπιασε τίς ρέγγες. Η μικρή ρέγγα βρήθηκε μπροστά σέ στόμα του θηρίου, και είχε παραλόσι τόπο από τό φόβο της, που δεν μπορούσε ούτε τήν άκρη της ουράς της νά κουνήσει.

— Μην έχης κανένα φόβο από μένα, μικρό μου, είπε ή φάλαινα. Δεν μπορώ νά σε φάω, και νά τθέλα άκόμη. Δεν έχω δόντια, και μ' όλο παύμαι τό μεγαλύτερο θηρίο της θάλασσας, τρέφομαι μονάχα με πλαγκτόν.

— Τό ίδιο όπως κι' έγώ! φώναξε χαρούμενη ή μικρή ρέγγα.

— Νά σέ πάρη ό διάβολος, αν μου τρώς τό φαί μου, φώναξε ή φάλαινα, κι' άρχισε νά χτυπάη με δύναμη τήν ουρά της πέρα δώθε, έτσι που σκόρπισε τό κοπάδι σ' όλες τίς μεριές. Μά σέ λίγη ώρα οι ρέγγες πάλι μαζεύτηκαν. Και μόνο ή μικρή ρέγγα δεν μπορούσε νά καταλάβη για ποιό λόγο είχε θυμώσει τόσο πολύ ή φάλαινα.

— Καμιά μας δεν τρώει τίποτε, έλεγε. Κι' έγώ δεν ξέρω πόσος καιρός είναι που δεν έχω βάλει ούτε μία μπουκιά στό στόμα μου. Δεν ξέρω τί έχω πάθει, μα μου φαίνεται σαν κάτι νά με σπρώχνη και νά με τραβή. Θέλω νά πάω κάπου μακριά, και θέλω νά μου τύχη μία περιπέτεια.

— Θέλεις νά γεννήσης ταυγά σου, αυτό είναι, είπε ή γριά ρέγγα. Και αυτό θέλουμε όλες. Άς έτοιμασθούμε τώρα νά ξεκινήσουμε. Έμπρός, παιδιά, τραβάμε κατά τό φιορδ.

Όσο προχωρούσαν, τόσο ξεπρόβαιναν απ' όλες τίς μεριές κι' άλλα κοπάδια κι' ένώνονταν με τό δικό τους, και σέ λίγο τό κοπάδι έγινε σχεδόν δυό μίλλια μακρό, κι' άλλο τόσο φαρδύ. Τό νερό βούτζε κι' άφριζε απ' όπου κι' αν περνούσαν. Κι' άπάνω στην επιφάνεια του νερού μία πλατειά ασήμενη γραμμή λαμποκοπούσε.

Και ψηλά άπάνω στον άέρα, ήρθαν απ' όλες τίς μεριές, φωνάζοντας, οι γλάροι. Άν κοιτούσε καμιά ρέγγα νάνέβη κάπως πιο ψηλά, κοντά στην επιφάνεια της θάλασσας, έπεφταν ά-

πάνω της οι γλάροι, και τήν άρπαζαν, και τήν έτρωγαν τή στιγμή.

— Τό καλύτερο είναι νά κολυμπάη κανείς όσο πιο βαθιά μπορεί, έλεγε ή μικρή ρέγγα, και σφιγγόταν δίπλα στις άλλες.

Τήν ίδια στιγμή ένοιώσε μία φοβερή απρωξιά, και πετάχτηκε στην άλλη άκρη. Ένας θεόρατος μπακαλιάρος άρμένιζε άνάμεσα στις ρέγγες, άρπαζε τή μία, κατόπι τήν άλλη, κι' έπειτα τήν άλλη με τά μυτερά του δόντια, και τίς τραγάνιζε στό λεπτό.

— Άλήθεια, ή ζωή έδω είναι παιχνιδάκι, είπε ή γριά ρέγγα. Ίσως θάθελες τώρα νά μη βρισκόσαι μαζί με τό κοπάδι;

— Όχι, όχι, θέλω νά προχωρήσω, είπε ή μικρή ρέγγα. Τό νοιάθω μέσα μου πως δεν μπορώ πιά νά γυρίσω πίσω.

— Έχεις δικιο, είπε ή γριά ρέγγα. Μά κι' αν άκόμη είχες όρεξη, δεν θά μπορούσες. Άν έχης τό κουράγιο νά ξεπροβάλης τήν άκρη από τή μύτη σου, έξω απ' τό νερό, τότε θά έβγες τί γίνεται.

Η μικρή ρέγγα ξεπρόβαλε για μία στιγμή τή μούρη της, μα χώθηκε πάλι στό νερό, όσο πιο γρήγορα μπορούσε.

Όλος ό άέρας ήταν γεμάτος γλάρους, που πετούσαν και φώναζαν. γύρω γύρω όσο έφτανε τό μάτι σου, νά κολυμπάγαν τόνοι και θαψίνια, κι' οι φάλαινες πετούσαν ψηλά στον άέρα τό νερό που έβγαζαν από τή μύτη τους.

— Είμαστε περικυκλωμένοι, είπε ή μικρή ρέγγα.

— Και βέβαια, αποκρίθηκε ή γριά. Και κοιτάξε μπροστά σου. Βλέπεις στην παραλία τούς ανθρώπους με τά δίχτυα τους και με τίς βάρκες τους; Βλέπεις και τά βαρέλια όπου θά μάς χώσουν, όσες δεν μπορούμε νά τούς ξεφύγουμε;

— Κι' όμως πρέπει νά προχωρήσω, επέμεινε ή μικρή ρέγγα. Τό γιατί δεν τό ξέρω, μα δεν μπορώ νά κάνω κι' άλλοιώς.

οῦτε καταλάβαιναν καθόλου πως είχαν λιγοστέψει. Κανείς δεν συλλογίζταν πιά τό διπλανό του, μα όλες τους κολυμπούσαν ίσια κατά τό φιορδ.

— Φέτος θά πάη περίφημα τό ψάρεμα, έλεγε ό "Όλε που στεκόταν ψηλά στό βράχο κι' άγνάντευε τή θάλασσα.

— Άλήθεια, αυτός ό τόπος είναι ευτυχισμένος, είπε ό γιατρός.

— Ό Θεός μάς εύλογεί παρ' όλες τίς άμαρτίες μας, είπε ό παπάς. Κι' έτρεφαν όλoi κάτω στην άμμουδιά, κι' έρριξαν τίς βάρκες τους στη θάλασσα, και πέταξαν τά δίχτυα, και τά τραβούσαν γεμάτα τό ένα πίσω απ' τό άλλο.

Μά ή μικρή ρέγγα στεκόταν βαθιά στό νερό, κοντά στό βυθό, κι' ούτε καν συλλογίζταν τόν κίνδυνο που τήν άπειλούσε. Συλλογίζταν τό σκοπό της ζωής της. Άρχισε σέ λίγο νά γεννάη αυγά, δέκα, είκοσι, εκατό, χιλια, ως που ξεμπερδεψε με όλα.

Κι' ένόσω γεννούσε, κουβέντιαζε μονάχη της, όπως κουβέντιαζε άλλοτε ή μάνα της. Όλο μπερδεμμένες κι' ανακατωμένες κουβέντες έλεγε, χωρίς νά νοιάζεται αν τήν άκουγε κανένας:

— Άχ, παιδάκια μου, παιδάκια μου! Είναι τόσο ώραίο νά ζῆ κανένας στη μεγάλη πλατειά θάλασσα και νά κολυμπάη έδω κι' εκεί. Οι γλάροι μάς κυνηγοῦν, και τά σκυλόψαρα, κι' οι τόνοι, κι' οι μπακαλιάροι, κι' οι άνθρωποι και τόσοι άλλοι έχθροι. Κι' όμως τίποτε στον κόσμο δεν άξίζει όσο ή ζωή μιας ρέγγας... Δεν μπορείτε νά φωντασθῆτε, τί ώραίο που είναι νά τρέχης πίσω από τό πλαγκτόν και νά τρώς νύχτα και μέρα. Δεν ξέρετε τί ώραιά και ήσυχια που είναι κάτω στα βαθιά νερά, όταν άπάνω χτυποῦν άγρια τά κύματα, τί έξοχα που είναι τίς σκοτεινές νύχτες νά κολυμπάς άπάνω στον άφρό, και νά γυαλίζουν τά λέπια σου κάτω απ' τήν αστροφεγγιά. Τίποτε όμως δεν ήταν ώραιότερο απ' τό ταξίδι που έκανα κατά δῶ για νά σας βγάλω στον κόσμο. Δεν μπορώ νά σας τό περιγράψω, γιατί δεν θά σας δῶ ποτέ μου, κι' ούτε θά σας αναγγωρίσω κι' αν άκόμη σας δῶ. Γιατί ή μία ρέγγα είναι όμοια με τήν άλλη. Ούτε με ξέρετε κι' ούτε σας ξέρω, Έμαθα κιόλας πως πολύ λιγα από σας θά μέινουν στη ζωή. Από 30.000 άδελφές που είμαστε, μέγαμε μόνο δύο, και τήν άλλη τήν έφαγε ένα ψάρι, πριν μεγαλώση καλά-καλά.

(Τό τέλος στό ερχόμενο)

(Από τό Γερμανικό) Γ. Τ.

Η ΠΕΡΙΟΥΣΙΑ ΤΗΣ ΜΠΕΤΤΥ

ΑΜΕΡΙΚΑΝΙΚΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ από ΕΥΔΟΧΙΑ ΔΥΠΟΥΣ

— Συνέχεια από το προηγούμενο —

Η επίσκεψη εξακολούθησε. Είδαν όλες τις κάμαρες του δευτέρου και του τρίτου πατώματος, ύστερα ξανακατέβηκαν στο ισόγειο όπου βρισκόταν η βιβλιοθήκη και η σάλα της μουσικής.

— Σάλλα της μουσικής! φώναξε η Μπέττυ καθώς μπαίναμε μέσα σ' ένα ωραίο σαλόνι, που έβλεπε προς το περιβόλι. Τι είναι αυτό;

— Είναι ένα δωμάτιο όπου παίζουν μουσική, εξήγησε η μίς Μάργκαρετ. Μέσα σ' αυτό υπάρχει ένα πιάνο και άλλα διάφορα μουσικά όργανα.

— "Α, έκανε η Μπέττυ με απογοήτευση.

— Τι νόμιζες λοιπόν πως θα ήταν;

την ρώτησε ο Ριχάρδος Βάν-Κούρτ. — Δεν ξέρω, είπε το παιδί διστακτικά. Κι' ύστερα παίρνοντας θάρρα λέει την απόφαση να δηλογογήση την άγνοιά της:

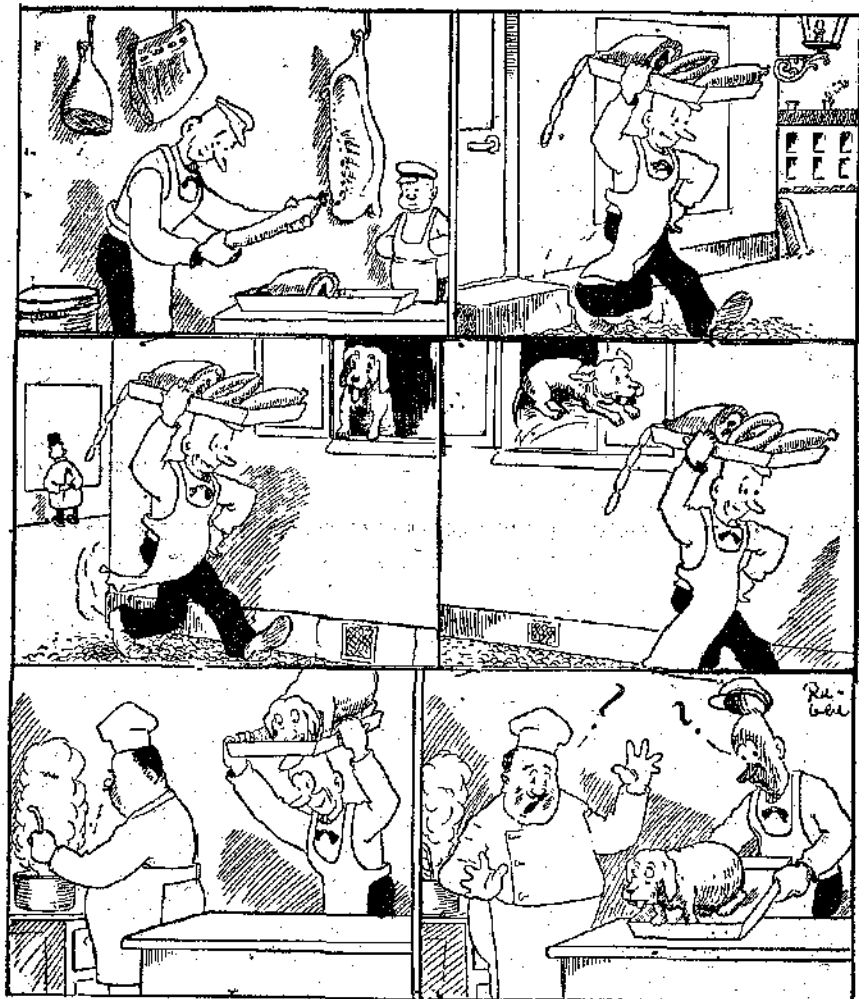
— Φανταζόμουν, είπε, ότι θα ήταν ένα πράγμα σαν το γραμμόφωνο της κυρίας Τούκερ αλλά βέβαια πολύ πιο μεγάλο. Το έκοβριζε κανείς κι' έπαιζε δ,τι τραγούδι ήθελε.

— Κανείς δεν σ' έμποδίζει να αγοράσης ένα γραμμόφωνο, η ένα μηχανικό πιάνο η μια λαντέρνα, αν σου κάνει ευχαρίστη. Θα τα κουρδίζης και θα σου παίξουν δ,τι θέλης, και μια ελόκληρη όπερα ακόμη, είπε ο Ριχάρδος Βάν-Κούρτ μισοσβαρά και μισοειρωνικά.

— Τότε λοιπόν θάγοράσω το σπίτι,

ΕΦΕΡΑ ΤΟ ΚΡΕΑΣ!

ΜΙΑ ΑΣΤΕΙΑ ΙΣΤΟΡΙΑ ΜΕ 6 ΕΙΚΟΝΕΣ

1. «Εγώ θα πάω το κρέας στον κω-μάγορα!». — 2. «Ο παραμάγορας με το κρέας ξεκινά». — 3. «Ο Άζορ το μυρτζέται απ' το παράθυρο». — 4. «Ο Άζορ όρμα». — 5. «Ο Άζορ τρώει τα πάντα». — 6. «Ορίστε! έφερα το κρέας». !!!

τώρα άμέσως! φώναξε η Μπέττυ.

— Μιά στιγμή, μία στιγμή, συμβούλευσε ο κύριος Μόρρις. Πρέπει να σκεφθής καλά, παιδάκι μου, προτού να πάρης μια τέτοια απόφαση. Βέβαια το σπίτι είναι πολύ ωραίο και το καταλαβαίνω πως σου άρεσει. Μονάχα σου λέω να το σκεφθής πρώτα καλά. Χωρίς να θέλω να σ' επηρεάσω, μου φαίνεται πως είναι πολύ μεγάλο για σένα, πάρα πολύ μεγάλο!

Καθώς μιλούσε ο δικηγόρος, πηγαινοερχόταν στο δωμάτιο με το ζωηρό και νευρικό του βιβλίομα, ενώ η Μπέττυ, άκουμπισμένη, σ' έναν από τους στύλους που χώριζαν την αίθουσα της μουσικής από το μεγάλο σαλόνι, φαινόταν βυθισμένη σε σοβαρές σκέψεις.

— "Όχι, είπε στο τέλος με αποφασιστικό τόνο, κουνώντας ζωηρά το σγουρόμαλλο κεφάλι της. Δεν είναι πολύ μεγάλο για μένα και για την οικογένειά μου. Μου άρεσει και δεν έχω ανάγκη να ιδω άλλα. Εάν η περιουσία μου είναι αρκετή και αν μπορώ να την διαθέσω όπως μου άρεσει, τότε το πρώτο που θα κάνω είναι ναγοράσω το σπίτι αυτό. Ύστερα θάγοράσω τα έπιπλα και στο τέλος μια οικογένεια.

— Θάγοράσης μια οικογένεια! φώναξε ο κύριος Μόρρις διακόπτοντας απότομα τον περίπατό του και πέφτοντας από εκπληξη σ' ένα άδειο κασόνι που έτυχε να βρεθθ στο δρόμο του. Θάγοράσης μια οικογένεια! Τι θέλεις να πής μ' αυτό;

— Θα φωνίσω καμιά ντουζίνα καδικές, δίχως άλλο, έκανε ο Ριχάρδος.

Η Μπέττυ του έριξε ένα βλέμμα θυμωμένο.

— Πάλι σε τσακώω, Ριχάρδε, να πειράζης την καίμενη τή μικρή, είπε πλησιάζοντας η μίς Μάργκαρετ που βρισκόταν στην άλλη άκρη της κάμαρας. Δε θα πάψης επιτέλους τ'αστεία σου;

— Μά δεν άστειεύομαι καθόλου, δικαιολογήθηκε ο νέος γελώντας. Τι άλλου είδους οικογένεια θα μπορούσε ναγοράση η Μπέττυ;

— Πραγματικά, συμφώνησε ο κ. Μόρρις. Κι' εγώ δεν μπορώ να καταλάβω τί θέλει να πής η μίς Μπέττυ.

— Για να ιδουμέ, μικρόδλε μου, εξήγησου, είπε η μίς Μάργκαρετ στη Μπέττυ. Τι έννοεις λέγοντας ότι θάγοράσης μια οικογένεια;

Βλέποντας τη μίς Μάργκαρετ να κλησιάζη, η Μπέττυ είχε ξαναβρεί έλο της το θάρρος. Κι' η νέα την άγκάλιασε, δείχνοντας έτσι ότι την είχε υπό την προστασία της.

— "Ε, να λοιπόν, είπα η Μπέττυ. Μπορεί να κάνω λάθος και το σπίτι αυτό να είναι πολύ ωραίο για ένα φτωχό κορίτσι σαν και μένα, μα ωστόσο ο κύριος αυτός λέγει — κι' έδειξε το δικηγόρο του παππού της — ο κύριος αυτός λέει πως τα χρήματα αυτά είναι δικά μου, κι' αφού το λέει, δεν μπορεί παρά να είναι αληθινό, μ' έλο που εγώ δυσκολεύομαι να το πιστέψω. "Αν λοιπόν είναι αλήθεια, τότε θέλω ν' αγοράσω ένα σπίτι και το σπίτι αυτό μ' άρεσει. "Ο κύριος αυτός λέει πως είναι πολύ μεγάλο, μα εγώ δεν το βρίσκω, γιατί δεν θα το κρατήσω μονάχα για τον εαυτό μου, αλλά το θέλω για μένα και για την οικογένειά μου.

— Ποιά οικογένειά σου, κοριτσάκι μου, αφού δεν έχεις; ρώτησε η Μάργκαρετ.

— Γι' αυτό το λόγο θέλω ν' αγοράσω, όπως το είπα και πριν.

Ο Ριχάρδος δε μπόρεσε και πάλι να κρατήση τα γέλια του κι' η αδελφή του γύρισε και τον άγριοκοίταξε.

— Πώς την φαντάζεσαι αυτή την οικογένεια που σκοπεύεις ν' αγοράσης; ρώτησε η Μάργκαρετ με περισσότερο τρυφερότητα.

— Μου χρειάζεται μια γιαγιά, ένας αδελφός και μια αδελφούλα.

— Πατέρας; μητέρα; ρώτησε ο κύριος Μόρρις.

— "Όχι, έκανε η Μπέττυ με κόπο — Και γιατί; ρώτησε η μίς Βάν-Κούρτ.

— Πατέρα και μητέρα... ψιθύρισε το κοριτσάκι... ω, θα ήθελα πολύ να είχα! Είναι το πράγμα που θα επιθυμούσα περισσότερο από κάθε τί στον κόσμο. "Αλλά...

— "Αλλά... ρώτησε η Μάργκαρετ. — Αυτούς τους δίνει ο καλός Θεός, αυτοί δεν αγοράζονται, είπε το κοριτσάκι με μια φωνή που δεν άκουγόταν σχεδόν καθόλου.

— Καίμενο μου, όρφανό μου κοριτσάκι, είπε η Μάργκαρετ, σφίγγοντας το παιδί στην άγκυλιά της και φιλώντας το τρυφερά.

— Ναι, συνέχισε πάλι η Μπέττυ, ήθελα να έχω μια γιαγιά. Η μίς Φλωράνς, στής κυρίας Τούκερ, είχε μια γιαγιά με άσπρα, κάτασπρα μαλλιά, που φορούσε ματογυάλια και φαινόταν πολύ καλή. Η μίς Φλωράνς την αγαπούσε πολύ, κι' όταν τις έβλεπα να φιλιούνται, έλεγα μέσα μου πως ήταν πολύ ευτυχισμένες κι' οι δύο τους. Θα ήθελα λοιπόν πολύ να έχω κι' εγώ μια γιαγιά που θα με χάριδε και θα την χάριδεα και θα την περιποιόμουν.

— Και που σκοπεύεις να βρής αυ-

τούς τους συγγενείς που θέλεις; ρώτησε η μίς Βάν-Κούρτ συγκρατώντας τη συγκίνησή της.

— Πιστεύω, έκανε η Μπέττυ με το ίδιο πάντοτε σοβαρό ύφος, πως τη γιαγιά θα μπορούσα να τη βρω εύκολα, βάζοντας καμιά άγγελια στις έφημερίδες η παρακαλώντας εσάς η τον κύριο Μόρρις, να μου βρής μια. Την αδελφούλα θα την πάρω απ' το βρεφοκομείο η τ' όρφανοτροφείο. Θέλω μια αδελφούλα ξανθή, με σγουρά μαλλιά και γαλανά μάτια, σαν την Άννετα την κόρη της μανάβισσας. Μου έστειλε πάντοτε φιλάκια κάθε φορά που θα περνούσα μπροστά απ' το μαγαζί τους, όποτε έβγαινα για τα ψώνια της κυρίας Τούκερ.

«Θάψαυς χτυπήσω δλους με το κανόνι! φώναξε ο μικρός Μιχάλης». (Σελ. 187, στ. β')

«Ήταν νόστιμη, νόστιμη! Πιστεύω πως θα βρω μια αδελφούλα νόστιμη σαν κι' αυτή στο όρφανοτροφείο. Τα παιδιά δεν είναι εύτυχισμένα εκεί μέσα, πρόσθεσε αναστενάζοντας και φέρνοντας στο νού της τα δικά της παιδικά χρόνια, ω, καθόλου εύτυχημένα δεν είναι, και θα ήθελα πολύ να πάρω απ' εκεί ένα παιδάκι για να το κάνω να εύτυχήςη.

— Και τον αδελφό σου; ρώτησε ο Ριχάρδος. "Από τ' όρφανοτροφείο θα τον πάρης κι' αυτόν;

— "Ω, όχι, τον αδελφό μου τον έχω κιόλας βρει, είπε εύθυμα η Μπέττυ, και πιστεύω πως αυτός δε θα μου στοιχίση τίποτε. Είναι ο Τζάκ.

— Ποιός είναι αυτός ο Τζάκ; ρώτησε η μίς Μάργκαρετ.

— Είναι ο μικρός κουτσός έφημε-

ριδοπώλης. "Ήταν μαζί μου εκείνη την ημέρα... ξέρετε, την ημέρα εκείνη... Αυτός κρατούσε το σωλήνα... όχι, εγώ... κι' αυτός θέλησε να μου τόν πάρη από τα χέρια μου και τότε...

— Και τότε δεχτήχαμε μια ψυχρολουσία που μας έκανε παπάκια, συμπλήρωσε γελώντας ο Ριχάρδος.

— Είναι το ίδιο όπως κι' εγώ, συνέχισε η Μπέττυ. Δεν έχει ούτε πατέρα, ούτε μητέρα, ούτε κανένα στον κόσμο. Πουλάει έφημερίδες. Μά είναι παλιό σκληρή δουλειά να τρέχη σ' έλους τους δρόμους με τα δεκανίκια του, κι' όταν βρέχει, κι' όταν χιονίζει, κι' όταν κάνει εκείνη τη φοβερή ζέση! Χρήματα πολλά δεν βγάζει βέβαια, κι' όμως έτρεξε και μου άγόρασε ψωμί και λουκάνικα την ημέρα που η κυρία Τούκερ με είχε βάλει τιμωρία στο κελλάρι. Δεν έχει ούτε σπίτι καν, και θα ευχαριστηθώ πολύ αν μπόρεσω να του δώσω μια κάμαρα στο δικό μου.

— Χρυσή καρδιά! είπε η μίς Μάργκαρετ.

— Πιστεύω, μίς Βάν-Κούρτ, έκανε τελειώνοντας η Μπέττυ, πως θα θελήσετε να με βοηθήσετε να βρω τη γιαγιά μου και την αδελφή μου, και τότε θ' αποκτήσω μια οικογένεια όπως τη θέλω εγώ.

— Σπάνιο κορίτσι! είπε ο Ριχάρδος χαμογελώντας κάθε άλλο παρά ειρωνικά και νοιώθοντας, άθελά του, τα μάτια του υγρά.

Ο κύριος Μόρρις είχε σηκωθεί από την κασόνα που του χρησίμευε για κάθισμα, και είχε αρχίσει πάλι να δργάνη το δωμάτιο, νοιώθοντας κι' αυτός βαθιά συγκινημένο τον εαυτό του.

— Λαμπρά, λαμπρά, είπε στο τέλος, αφού πηγαionoήρθε καμιά δεκαριά φορές από τη μίαν άκρη της σάλλας ως την άλλη. Αυτό το παιδί είναι ελεύθερο να κάνη δ,τι του άρεσει — σύμφωνα βέβαια με τις τελευταίες θελήσεις του παππού της — και δεν βλέπω με ποιά δικαίωμα θα μπορούσαμε εμείς να επέμβουμε στις επιθυμίες της που κάθε άλλο παρά παράλογες είναι και άπεναντίας δείχνουν ότι έχει αισθήματα... Μα τα αισθήματα δεν έχουν καμιά σχέση με τις όποθόσεις. Λοιπόν, μικρή μου, μείνε ήσυχη. Θα τα αποκτήσης, και το σπίτι σου, και την οικογένειά σου.

— Η γιαγιά μου θα διευθύνη το σπίτι ως που να μεγαλώσω εγώ, είπε η Μπέττυ. Θα με μάθη κιόλας να γίνω νοικοκυρά σαν κι' αυτήν. Ύστερα, αν μου μένουν ακόμη αρκετά λεπτά, θα πάρω τώσους ύπηρέτες, όσοι θα χρειάζονται για να κρατούν το σπίτι

Κι' η γλώσσα είναι κόπως σχολαστική ἀκόμη.—Τὸ στοιχειωμένο καράβι τοῦ Μ. Μ. Κι' αὐτὸ πόλυ φτιαστό, πόλυ φυτόικο. Γράφεις ἐντυπώσεις καμμένες ἀπὸ τὴν ἀληθινήν ζωή. Ἄξιον περισσότερο ἀπὸ τὸ πὸς τεχνικὰ γραμμένο διήγημα πὸς εἶναι ἀποκλειστικὰ δὴμιουργημα τῆς φαντασίας.—Θά ἐξακολοῦθῃσω.

Ἡ Διαπλάσις ἀσπάζεται τοὺς φίλους τῆς: Τερζάν (τὸ «Χ. Σ.» μπορεῖ νὰ μπαίνῃ μόνο στὶς Μικρὰς Ἀγγαλῆς μετὰ πληρωμὴν) **Νικόλυ Παγκάλου** (ἀν καὶ ἀργά, γιὰτὶ τώρα μόλις ποὺ τὸ γράφεις, σοὺ στέλνω τὰ πιά ἐγκάρδιά μου συγχαρητήρια καὶ τίς πιά θερμὰς μου εὐχὰς πέραςος ἢ γρίπτης) **Τραλλοκόρικου** (αὐτὸ, εἶδες, σοὺ ἐνέκρινα ἐν τάξει) **Μαγαρίταν** (δὲν ξέρω, ἀλλὰ πραγματικὰ τὸ ψευδώνυμο **Τρ. Τρ.** ἀνήκει εἰς ἀγορὴν) **Εὐαίσθητην Καρδοῦλαν καὶ Κεραλλωνιοπούλαν** (δ. χ. καθεμιά χωριστὰ) **Ἑλλήν Κυραγίαν Νικοῦλου** (Ὀδηγὸν ἐστὶλα) **Μιρόζαν** (τετράδια ἐστὶλα) **Δ. Σ.** (ἐλήφθησαν) **Νικολοῦλου** (χαίρω πόλυ αὐτὸ σοὺ ἐνέκρινα γράφει μου) **Ἐίλιαν** (αὐτὸ μόνο ἦταν ἐλευθέρου ἐλπίστου νὰ μοὺ γράφῃς συχνά) **Ἀντιέαν** (ἐστὶλα 14 τετράδια) **Σμαράγδα Καίσαρη** (φυλλάδια ἐστὶλα) **Βάσαν Σαυηρακοῦλου** (ἐσχάριστὸ πολὺ γιὰ τὸ ἐσοπάθμα) **Βέδαν** (ἐλαθα) **Τρελλήν Νεότητα** (αὐτὸ σοὺ ἐνέκρινα θὰ τὸ προτιμῆς βάρβατα ἀπὸ τὸ γράφεις πρῶτο) **Δεπτὴν Καρδοῦλαν** (αὐτὸ σοὺ ἐνέκρινα καὶ ἔχω στὴ διάθεσίν σου ὑπόλοιπον δρ. 40) **Μαρίαν Δ. Κεραλληνοῦ καὶ Νικόλ. Ραυτοπούλου** (περίεργο! ἀπὸ ἐδῶ τὸ φύλλο σὰς στέλνεται τακτικώτατα πρέπει νὰ παραπονεθῆτε σὸς ταχυδρομεῖο Ζακύνθου) **Δελοῦδα** (ἐσχάριστὸ πολὺ γιὰ τὸ ἐσοπάθμα) **Ν. Γρηγοροπούλου καὶ Ἀγγελὴν Σενάνη** (Ὀδηγὸν ἐστὶλα) **Κυρὰ Φροσὴν** (περαστικὰ νὰ σ' ἔδωξ, σοὺ τίς ἐρωτήσεις) **Νυφούλαν τ' Οὐρανοῦ** (ἐλαθα χαρτί λύσεων ἐστὶλα) **Νέαν Ἐλλάδα** (ἐλαθα τίς 10 δρ. ἐσχάριστὸ) **Ἀήτητον, Νεαρόν Καλιζέχρῖδα κτλ. κτλ.**

Εἰς ἄσας ἐπιστολάς ἐλαθα μετὰ τὴν 15 Ματίου, θάπαντήσω σὸς ἐρχόμενο.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

ΣΥΝΕΧΕΙΑ τοῦ 26ου Διαγωνισμοῦ Ἀδωσαν. Αἱ λύσεις τοῦ φυλλάδιου τούτου εἶναι δεκταὶ μέχρι τῆς 25 Ματίου.

191. Δεξιόγραφος
Ἀρνητικὸ βάξεν' ἐμπρός ἐμπρός,
Κατόπι κατὶ... κατὶ ἄλλο
Καὶ τ' ὄλο μέσα σὸς κεφάλι σας
Εἴθε νὰ τῶχετε μεγάλο!
Λυσέχαρτο

192. Συλλαβογράφος
Τὸ πρῶτο μου ἐπιφώνημα,
Σύμφωνο τάλλο ἀπλό,
Τὸ τρίτο μου κατάφαση,
Καὶ κάνεις σὸς λεπτό
Μιά πόλη—μὰ τί πόλη!
Κάλλος καὶ δόξα εἶν' ὄλη.
Δὲν Κικώτης

193-194. Μεταγραμματισμοί
Ἐνα βουνὸ μιάς νήσου
Ἀλλάζει τὴν κορφή του
Καὶ κάνει χρονικὸ
Κι' ἐν' ἄλλο—συλλογίσου—
Ἀλλάζει τὴν οὐρὰ του
Καὶ κάνει ἀρνητικὸ
Φωτεινὸ Σκοτάδι.

195. Ἀναγραμματισμός
Ἄγιος εἶναι ἀσβαστός
Ἄπ' ὀπον καὶ νὰ πάσης,
Εἴτε ἀπὸ πίσω, εἴτε ἀπὸ μπρός,
Λύτη, νὰ τὸν διαβάσης.
Παπαρούνα

196. Ἀσπῆ
Νάντικατασταθοῦν οἱ
ἀστεριακοὶ διὰ γραμμάτων ὄστε νάναγινῶν,
σκωνταί: δριζοντίας
χώρα τῆς βορείου Ἐδούλης, καθένας κρὰτος
εὐρωπαϊκόν, διαγωνίας δὲ ποταμὸς τῆς Ἑλλάδος καὶ νήσος τοῦ Αἰγαίου.
Γολιάδ

197. Κρυπτογραφικόν
1 2 3 4 5 6 7 8 19 20 = Ἐφωρῆτης
2 3 4 20 = Ἄντωνυμία
3 7 20 = Ἐξόγκωμα
4 8 6 7 20 = Μνήμη
5 4 5 8 20 = Ἄντωνυμία
6 5 0 2 1 5 9 2 0 = Θάλασσα
7 2 8 0 = Ζῶον [ρεστον
8 9 1 2 0 = Ἀίσθημα δυσά-
9 8 7 8 2 0 = Νῆσος τ' Αἰγαίου
0 5 8 1 9 2 0 = Πατριάρχης.
Ζήτη τὸ 21

198. Περωτόν Γράμμα
Αἱ κάτωθι ζητούμενα λέξεις ἔχουν ἀπὸ ἓν κοινόν γράμμα, τὸ περωτόν, τὸ ὅποιον ἀπαντᾷ πρῶτον εἰς τὴν πρώτην, δεῦτερον εἰς τὴν δευτέραν, τρίτον εἰς τὴν τρίτην καὶ οὕτω καθεξῆς:
1, Σύμβολον 2, Θαλασσινόν ὄστρακον-δεσμὸν 3, Φυτὸν διακοσμητικόν 4, Αὐτοκράτωρ τοῦ Βυζαντίου 5, Μέρος τοῦ πλοίου.
Κέρινη Κούκλα

199. Διπλὴ Ἀκροστιχίς
Τὰ μὲν ἀρχικὰ τῶν κάτωθι λέξεων ἀποτελοῦν ἀρξιστὸν ἀγαλματοποιόν, τὰ δὲ τρίτα γράμματα μυθολογικὸν τέρας:
1, Ἑλληνικὸν πέλαγος 2, Εἰς τῶν τριῶν Ἰεραρχῶν 3, Γοργῶν 4, Ἀκρωτήριον νήσου 5, Βασιλίςσα τῆς Περσίας 6, Κράτος τῆς Εὐρώπης 7, Βασιλεὺς τῆς Κολχίδος 8, Γυνὴ τῆς Ἀγίας Γραφῆς.
Μῦρον τῆς Ἄνδρου

200. Μικτὸν αἰο-πν-σαι
Πόσμοι τῆς Ἐλευθερίας
201. Γεῖφος

τι	τι	τι	X	X
	1	::	ι	ς
τι	τι		X	X
	τι		X	

Ἀληθινὸς Ἄνδρς

ΛΥΣΕΙΣ

τῶν Πνευματ. Ἀσκήσεων τοῦ φύλλου 2
15. Ἀρχάτα (ἀρχά, τά).—16. Χειρσοφος (ἘκατόγΧΕΙΡ Η ΣΟΦΟΣ).—17. Πάρος-Πόρος.—18. Διδῶ δίδω.—19 Κ Ι Μ Ω Λ Ο Σ (Πόρος, ἱερός, ἰοῦρος, ὄσιος, ὄσιος, ὄσιος, ὄσιος, ὄσιος, ὄσιος, ὄσιος).—21-25. Διὰ τοῦ Π: πάρος, Πάρος, Πάρος, Πάρος, Πάρος.—26. ΔΗΜΑΡΧΟΣ (Δούλος, Ἥμερα, Μένω, Ἀρχή, Ράπτω, Χάνω, Ὀρός, Σηκώνομαι).—27.—31. Τανάγρα, Σαχάρα, Φάσσαλα, Καβάλλα, Ἀραράτ.—32. Εἶμαι Διαπλαστούλα (ἢ μ' ε διὰ πλα, σ' ο που, λά).

ΤΟΜΟΙ
ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

Τῆς **Α' Περιόδου** (1879—1893) ἀπὸ τοὺς ἐκδοθέντας 24 τόμους ἐπάρχουν ἀκόμη μόνον οἱ ἔξης τρεῖς: 7ος, 14ος, καὶ 18ος. Ἐκαστος τόμος δρχ. 25, ταχυδρομικὰς δὲ ἀποσταλλόμενος δρχ. 28,50 διὰ τὸ Ἐσωτερικόν καὶ δρχ. 40 διὰ τὸ Ἐξωτερικόν.

Τῆς **Β' Περιόδου** (1894—1932), ἀπὸ τοὺς ἐκδοθέντας 39 τόμους ἐπάρχουν οἱ 38 (διότι ὁ τοῦ 1918 ἔχει ἐξαναληθῆ). Ἐκ τούτων, οἱ μὲν Τόμοι τῶν ἐτῶν 1894—1928 τιμῶνται ἑκαστος ἀρραφὸς δρ. 80 καὶ ραμμένος δρ. 85. Οἱ δὲ Τόμοι τοῦ 1929, 1930, 1931 καὶ 1932 τιμῶνται ἑκαστος ἀρραφὸς δρ. 110 καὶ ραμμένος δρ. 115.

Ταχυδρομικὰ τέλη ἑκάστου τόμου προσθετὰ εἰς τὰς ἀνω τιμὰς: Διὰ τὸ Ἐσωτερικόν δρχ. 5 ὁ ἀρραφὸς καὶ δρχ. 15 ὁ ραμμένος, διὰ δὲ τὸ Ἐξωτερικόν δρχ. 35 εἴτε ἀρραφὸς εἴτε ραμμένος.

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

[ΑΓ.—201]
Μαθηματικὸν Φαντασιόγηρον ὁ «Ἐδ-κλεβης» Σπ. Βασιλιάδου καὶ Εὐθ. Κουρούκλη, δὸς Κίμωνος ἀρ. 9, Ἀθῆναι, Συνακτὶα Μεταδούρηται.

[ΑΓ.—202]
Διαπλαστούμε !! Βασιλιάδου τῆν (ΑΓ.—177) ἀγγελίαν τῶν «ΑΤΡΟΜΗΤΩΝ». Ἐγγράφονται μέλη!!!
Μπουμπουλί, Μακεδονικὰ Ἐντελεβὰς
[ΑΓ.—203]

Αναλλάσσομε Μ. Μυστικὰ μετὰ βλοσυρὰς. Στελετα. Δ/σις: Ἀθήνα Ἀρσού, Τσαγκαράδα, Βόλου.
Χαίρις Φτερά—Δροσοῦλα
[ΑΓ.—204]

Η Βενετσιάνικη Νύχτα παρακαλεῖ τὰ μικρὰ μεγάλα παιδιὰ γιὰ ἓνα γράμμα, μιά κάρτα, ἢ τετράδιακι. Δ/σις: Νίτσων Παρισνοῦ, Ταχυδρ. Κιθῶτιον 201, Λευκωσιαν Κύπρου διὰ: **Βενετσιάνικη Νύχτα**
[ΑΓ.—205]

Ακτὶς Ἑλπίδος, Ὁα! σὲ γνωρίζω I. Τ. Ἄν εἶναι ἔτσι; **Μέντιονμ**
[ΑΓ.—206]
Ἐπισομένη Λαίδη, φυλλάδιον, εἶσαι ἢ Κ. Κ. **Θεοτρελλή**
[ΑΓ.—207]

ΙΔΡΥΘΗ ΣΥΛΛΟΓΟΣ
«ΠΑΡΑΞΕΝΗ ΣΥΝΤΡΟΦΙΑ»
Πρόεδρος: Γουδοῦρη, Ἀντιπρόεδρος: Μαῦρο Χιδόν, Ταμίας: Χονδρὸς Τσίρος. Διαγωνισμῶν: Ἄσπρος Ἀράτης. Ἀδωσαν: Γουδοῦρη. Γραμματεῖς: Μαῦρο Χιδόν, Ἀποκαλύψαν: Χονδρὸς Τσίρος. Σ. Σ. Σ.: Ἄσπρος Ἀράτης.—**Τρέμεινετε!!!**
[ΑΓ.—208]

Αλληλογραφῶ μετὰ βλοσυρὰς. Δ/σις: Νικόλαον Μπικάκι, Παναγιῶν Νοσοκομειῶν, Ἡράκλειον Κρήτης.
Ἑλληνικὸ Ἀκρογιάλι
[ΑΓ.—209]

Μελαγχολικὸ κάρτα ἐστὶλαμε ἀπάντησις: **Ἑλληνικὸ Ἀκρογιάλι**
Θέμος Μιράντας
[ΑΓ.—210]
Ηλιόγιννη, ἠθελος ν' ἀλληλογραφοῦμε; **Θέμος Μιράντας** (κ.)